

PARTEA A DOUA

ROMANUL CLASIC ORIGINAL
ACUM ÎNTR-O ECRANIZARE DE EXCEPȚIE
CU IMAGINI DIN FILMUL *FIICELE DOCTORULUI MARCH*

PARTEA A DOUA

Traducere din engleză de
OANA-CELIA GHEORGHIU

CAPITOLUL XXIV

Bârfe

CA SĂ O PUTEM LUA DE LA CAPĂT și să mergem la nunta lui Meg cu mintea limpede, ar fi bine să începem cu câteva bârfe nevinovate despre familia March. Și aici permiteți-mi să folosesc drept punct de plecare faptul că, dacă, din întâmplare, cei mai în vârstă consideră că e prea mult „amor” în poveste, cum mă tem eu că vor face (nu mi-e teamă că cei mai tineri vor avea astfel de obiecții), pot să le spun, odată cu doamna March: „La ce v-ați putea aștepta când am patru fete vesele în casă și un tânăr vecin elegant dincolo de gard?”

Cei trei ani care s-au scurs au adus numai câteva schimbări liniștitei familii. Războiul s-a terminat, iar domnul March este acasă, în siguranță, ocupat cu cărțile lui și cu mica parohie, care a găsit în el un pastor prin vocație, dar și prin har, un om liniștit și studios, bogat în înțelepciunea care este mai bună decât învățătura, în mila pe care toată lumea o numește frățescă, precum și în cucernicia care înflorește în firea umană, făcând-o măreață și încântătoare.

Toate aceste calități, în ciuda sărăciei și a integrității riguroase care l-au ținut departe de succese mai lumeste, au atras alături de el multe persoane demne de stimă, așa cum ierburile dulci atrag albinele și, la fel de natural, le-a

oferit și el mierea în care cei 50 de ani de experiență nu au distilat nicio picătură de amar. Tinerii cinstiți l-au găsit pe intelectualul cărunt la fel de tânăr în spirit ca ei, iar femeile gânditoare sau pline de necazuri i-au împărtășit îndoielile, sigure că vor găsi la el cea mai blândă înțelegere și cel mai înțelept sfat. Păcătoșii și-au mărturisit păcatele omului cu inima pură și au fost dojeniți și absolviți. Oamenii dăruiți au găsit în el un tovarăș. Cei ambițioși au văzut o ambiție mai nobilă decât a lor și chiar oamenii de lume i-au recunoscut credințele ca fiind frumoase și sincere, cu toate că „nu aduc niciun folos”.

Pentru cei din afară, cele cinci femei pline de energie păreau să conducă toată casa și, în multe privințe, așa se și întâmpla, dar liniștitul cărturar, înconjurat de cărți, era totuși capul familiei, conștiința căminului, ancoră și sprijin, pentru că la el veneau femeile ocupate și îngrijorate la vremuri de restriște, aflând în acesta, în cel mai concret sens al acestor cuvinte sacre, un soț și un tată.

În vremea aceasta, fetele și-au lăsat inima în mâinile mamei lor, spiritul, în cele ale tatălui și amândurora, care trăiau și munceau cu credință pentru copilele lor, le-au oferit o dragoste care creștea odată cu ele și le ținea împreună prin cele mai scumpe legături care binecuvântează viața și transcend moartea.

Doamna March este la fel de sprintenă și de voioasă, deși e mai căruntă față de cum am văzut-o ultima oară, iar acum este atât de prinsă de treburile cu Meg, încât spitalele și adăposturile încă pline de băieți răniți și de văduve ale soldaților duc în mod clar lipsa vizitelor misionarei cu aptitudini materne.

John Brooke și-a făcut datoria bărbătește timp de un an, a fost rănit, l-au trimis acasă și nu i-au mai permis să revină pe front. Nu a primit stele sau trese, dar le-ar fi meritat, pentru că a riscat cu bucurie tot ce avea, iar viața și dragostea sunt foarte valoroase când sunt în plină floare. Resemnăt cu lăsarea la vatră, și-a dedicat timpul să se vindece, să înceapă o afacere și să câștige o casă pentru Meg. Cu bunul-simț și independența care îl caracterizau, a refuzat ofertele mai generoase ale domnului Laurence și și-a luat slujba de bibliotecar, simțindu-se mai mulțumit să înceapă cu un salariu câștigat în mod cinstit decât să riște ceva cu bani împrumutați.

În vremea asta, Meg își împărțea timpul între muncă și așteptare, devenind din ce în ce mai feminină în caracter, pricepută în artele gospodăriei și mai frumoasă ca oricând, pentru că dragostea înfrumusețează. Avea ambițiile și speranțele ei de domnișoară și simțea uneori dezamăgire la ideea felului umil în care are să-și înceapă noua viață. Ned Moffat tocmai se căsătorise cu Sallie Gardiner, iar Meg nu se putea abține să nu compare casa lor frumoasă, trăsura, numărările cadouri și hainele superbe cu ale ei, dorindu-și în secret să fi avut la fel. Dar cumva pizma și nemulțumirea au dispărut curând, la gândul dragostei pline de răbdare și a muncii grele pe care o depunea John în căsuța care o aștepta și, când stăteau alături la asfințit, vorbind despre micile lor planuri, viitorul părea atât de frumos și de luminos că uită de splendoarea în care trăia Sallie și se simți cea mai bogată și mai fericită fată din toată creștinătatea.

Jo nu s-a mai întors la mătușa March, pentru că bătrânei i-a plăcut atât de mult de Amy că a mituit-o oferindu-i

lecții de desen cu unul dintre cei mai buni profesori și, de dragul acestui avantaj, Amy ar fi acceptat să slujească o stăpână chiar mai dificilă. Așa că și-a dedicat diminețile datoriei și după-amiezile plăcerii, și a mers minunat. În timpul acesta, Jo s-a dedicat literaturii și lui Beth, care a rămas fragilă mult după ce scarlatina a ajuns doar o amintire. Nu chiar bolnavă, dar niciodată făptura rumenă și sănătoasă care fusese înainte, și totuși mereu veselă, plină de speranță și calmă, ocupată cu îndatoririle ei liniștite la care ținea, prietena tuturor și un înger în casă, mult înainte ca aceia care o iubeau să afle asta.

Atât timp cât ziarul *The Spread Eagle* îi plătea un dolar pe articol pentru „prostiile” ei, Jo se simțea o femeie cu mijloace materiale și își depăna cu hărnicie micile povestioare romantice. Dar în mintea ei ambițioasă fierbeau planuri mărețe, iar cuptorul din pod aduna un vraf din ce în ce mai mare de manuscrise pătate de cerneală, care aveau să aducă într-o zi numele de March pe calea celebrității.

Laurie, care s-a dus ascultător la colegiu pentru a-i face plăcere bunicului său, trecea acum prin el cât putea de lejer, ca să-și facă plăcere sieși. Favoritul tuturor, datorită banilor, manierelor, talentului, precum și celei mai bune inimi care îl băga uneori în belele pe posesorul ei ca să-i scoată pe alții, era în mare pericol de a fi răsfățat și poate că ar fi fost, ca mulți alți băieți promițători, dacă n-ar fi avut un talisman împotriva răului în amintirea bunului bătrân căruia îi datora succesul, a prietenei materne care îl veghea ca pe propriul copil și, nu în ultimul rând, în faptul că știa că patru fete nevinovate îl iubeau, îl admirau și credeau în el din toată inima.

Fiind doar un „băiat din carne și oase”, evident se juca și flirta, se transforma într-un dandy acvatic, sentimental sau sportiv, după cum indica moda la colegiu, sâcâia și era sâcâit, vorbea urât și nu o dată a fost periculos de aproape de suspendare sau exmatriculare. Dar cum spiritul înalt și dragostea de distracție erau de vină pentru aceste farse, reușea de fiecare dată să se salveze printr-o confesiune sinceră, onorabilă căință sau incredibila-i putere de convingere, pe care o stăpânea la perfecție. De fapt, el se mândrea cu aceste escapade și îi plăcea să le sperie pe fete cu descrieri detaliate ale triumfurilor pe care le repurta asupra furioșilor tutori, a demnilor profesori și a dușmanilor învinși. „Bărbații de la mine din clasă” erau eroi în ochii fetelor, care nu oboseau niciodată să-i cerceteze pe „prietanii noștri”, cărora li se îngăduia adeseori să se încălzească la zâmbetele acestor minunate făpturi, când Laurie îi aducea cu el acasă.

În special Amy se bucura de această înaltă cinste și devenise o adevărată *belle* între ei, pentru că manierele sale de doamnă înfloriseră devreme și învățase să se servească de darul fascinației cu care fusese înzestrată. Meg era prea pătrunsă de John al ei propriu și personal ca să o mai intereseze alți lorzi ai creației, iar Beth, prea timidă să facă altceva decât să tragă cu coada ochiului la ei, minunându-se cum îndrăznea Amy să le comande, dar Jo se simțea în elementul ei și găsea destul de dificil să se abțină și să nu imite purtările, exprimările și îndemânarea domnilor, care îi veneau mai natural decât buna-cuviință destinată tinerelor domnișoare. Toți o plăceau la nebunie pe Jo, dar nu se îndrăgosteau de ea, deși numai câțiva au scăpat fără să plătească tributul sentimental al unui suspin sau două

în fața altarului lui Amy. Iar discuția despre sentimente ne duce în mod normal la „cuibul porumbeilor”.

Așa se numea căsuța cafenie pe care domnul Brooke o pregătise să-i fie prim cămin lui Meg. Laurie o botezase, spunând că era foarte potrivit pentru cuminiții amorezi care „mergeau alături ca două turturele, giugiu-lindu-se asemenea”. Era o clădire micuță, cu o grădiniță în spate și un gazon cât o batistă în față. Aici Meg dorea să aibă o fântână, arbuști și flori din abundență, cu toate că momentan fântâna era reprezentată de un ciubăr bătut de vânturi, care arăta ca un vas de ceai prăpădit, arbuștii constau în câteva larice tinere, care nu se hotărau dacă să trăiască sau să moară, iar abundența de flori era doar sugerată de regimentele de bețe care indicau unde fuseseră plantate semințele. Dar interiorul era de-a dreptul fermecător, iar fericita mireasă nu-i găsea niciun defect, din pod până în pivniță. E clar, salonul era atât de îngust, încât era un adevărat noroc că nu aveau pian, pentru că nu ar fi încăput niciodată, sufrageria era atât de mică, încât șase persoane o aglomerau, iar treptele de la bucătărie păreau construite cu scopul de a-i azvârli pe servitori și harababura de porțelanuri direct în lada de cărbuni. Dar, odată obișnuit cu aceste mici neajunsuri, nimic nu putea fi mai bine de atât, pentru că bunul-simț și bunul-gust dominaseră mobilatul, iar rezultatul era deosebit de satisfăcător. Nu erau mese cu blat de marmură sau oglinzi lungi ori draperii de dantelă în salonaș, ci doar mobilă simplă, o grămadă de cărți, un tablou drăguț sau două, un suport pentru flori în fereastra boltită și, împrăștiate peste tot, darurile frumoase venite din mâinile prietenilor, cu atât mai frumoase prin mesajul de dragoste pe care îl aduceau cu ele.

*Laurie o botezase, spunând că era foarte potrivit pentru cuminții
amorezi care „mergeau alături ca două turturele, giugiulindu-se
ca doi porumbei”.*

Nu cred că sculptura de marmură albă reprezentându-i pe Psyche și Cupidon și-a pierdut din frumusețe pentru că John făcuse consola pe care stătea, că vreun tapițer ar fi putut drapa draperiile de muselină mai frumos decât o făcuseră mâinile de artistă ale lui Amy sau că vreo altă cămară era mai bine dotată cu urări de bine, cuvinte vesele și speranțe de fericire ca aceea în care Jo și mama ei puseseră cele câteva cutii, butoiașe și pachete ale lui Meg și sunt încredințată din punct de vedere moral că bucătăria nouă-nouță n-ar fi putut fi la fel de plăcută și de curată dacă Hannah n-ar fi așezat fiecare oală și tigaie de 12 ori la rând și dacă n-ar fi pregătit focul pentru clipa în care „sosea acasă domnul Brooke”. Mă îndoiesc și de faptul că orice altă tânără soție și-a început viața cu așa o abundență de perii de praf, suporturi și pungi, pentru că Beth făcuse atâtea, încât să le ajungă până la nunta de argint și inventase trei tipuri diferite de cârpe de șters vesela, special pentru porțelanurile de la nuntă.

Oamenii care îi angajează pe alții să facă toate acestea în locul lor nici nu știu ce pierd, pentru că sarcinile domestice sunt înfrumusețate dacă le fac niște mâini iubitoare, iar Meg a găsit atât de multe dovezi ale acestui fapt în cuibușorul ei, de la vasele din bucătărie până la vaza de argint de pe măsuța din salon, care vorbeau de la sine despre dragostea de casă și gândurile bune ale locuitorilor săi.

Ce trai fericit își puseseră la cale împreună, câte drumuri după cumpărături, ce greșeli amuzante au făcut și ce hohote de râs au stârnit chilipirurile ridice ale lui Laurie! În pasiunea lui pentru glume, tânărul, deși aproape trecut prin colegiu, era mai băiețel ca niciodată. Ultimul său capriciu fusese să aducă la fiecare vizită săptămânală câte

ceva nou, util și ingenios pentru tânăra gospodină. Ba o geantă cu ace de siguranță, ba o răzătoare de nuci minunată care s-a făcut bucăți de la prima utilizare, ba un ascuțitor de cuțite care a distrus toate cuțitele, o mătură care lua scamele de pe covor, dar lăsa în urmă praful, un săpun care scutea de muncă, dar lua pielea de pe mâini, clei infailibil care nu lipea ca lumea decât degetele cumpărătorului păcălit și tot felul de tinichele, de la o pușculiță pentru bănuți la un minunat boiler care spăla în abur, cu toate șansele să sară în aer în orice clipă.

Degeaba îl ruga Meg să înceteze. John râdea de el și spunea că este ajutorul lui Moș Crăciun. Era cuprins de mania de a deține toată ingeniozitatea yankee și, considerându-i pe prietenii săi tocmai potriviți pentru asta, aduna în continuare. Așa că fiecare săptămână aducea câte o nouă drăcovenie.

Până la urmă, totul a fost pus la punct, chiar și aranjamentele din săpun colorat făcute de Amy să se potrivească la culoare cu fiecare cameră în parte, iar Beth a aranjat masa pentru prima cină.

— Ești mulțumită? Te simți ca acasă? Simți că o să fii fericită aici? o întreabă doamna March în timp ce trecea mână în mână cu fiica ei prin încăperile noului regat, pentru că acum păreau mai apropiate ca oricând.

— Da, mamă, pe deplin mulțumită, datorită vouă, tuturor, și sunt atât de fericită că nici nu pot să exprim în cuvinte! zise fata cu o privire mai grăitoare decât cuvintele însele.

— Era și mai bine dacă avea o servitoare sau două, spuse Amy ieșind din salon, unde se străduise să-și dea seama dacă Mercurul din bronz stătea mai bine pe etajera pentru bibelouri sau pe polița căminului.

— Mama și cu mine am discutat despre asta și m-am hotărât să încerc mai întâi cum spune ea. Nu vor fi prea multe de făcut, dacă Lotty îmi face cumpărăturile și mă ajută pe ici, pe colo; voi avea de muncă numai cât să nu lenevesc sau să mă apuce dorul de casă, spuse Meg liniștită.

— Sallie Moffat are patru servitoare, începu Amy.

— Dacă avea și Meg patru, n-ar fi încăput în casă, iar domnul și doamna ar fi trebuit să-și pună cortul în grădină, se amestecă Jo, care, înfășurată într-un șorțuleț albastru, lustruia de zor mânerile de la uși.

— Sallie nu este soția unui om sărac, iar servitoarele cele multe se potrivesc cu reședința lor frumoasă. Meg și John încep umil, dar sunt sigură că va fi la fel de multă fericire în căsuța asta cum este și în conacul lor. E o mare greșeală ca fetele tinere, cum este Meg, să se lase doar în voia bârfei, a gătitului în oglindă și a datului de ordine. Când m-am căsătorit eu, îmi doream ca hainele mele să se rupă sau să se ponosească, tocmai ca să am plăcerea să le dreg, pentru că mă săturasem din toată inima să fac lucruri la modă și să nu mă intereseze decât batistuța din buzunar.

— De ce nu te duceai la bucătărie să gătești, cum spune Sallie că face ca să se distreze, deși nu-i iese niciodată, iar servitorii râd de ea? întrebă Meg.

— Am făcut și asta după o vreme, dar nu ca să fac de-ale gurii, ci ca să învăț de la Hannah cum trebuie făcut fiecare lucru în parte, ca să nu trebuiască să râdă servitorii de mine. Pe atunci era o joacă, dar a venit vremea când am fost cu adevărat recunoscătoare pentru că nu aveam numai dorința, ci și posibilitatea de a găti mese complete pentru fițele mele, și pentru că am putut să mă descurc de una singură când nu mi-am mai permis servitori. Tu începi din

capătul celălalt, draga mea Meg, dar lecțiile pe care le înveți acum îți vor servi și mai târziu, când John va fi mai bogat, pentru că stăpâna casei, oricât ar fi de minunată, trebuie să știe cum se fac toate, dacă vrea să fie servită bine și cu cinste.

— Da, mamă, sunt sigură de asta, spuse Meg, ascultând respectuoasă mica dăscălire, pentru că cele mai bune dintre femei nu se mai opresc dacă încep cu subiectul captivant al ținerii unei case. Știi că îmi place această cameră cel mai mult din căsuța mea de pitici, adăugă ea după o clipă, mergând sus și uitându-se la dulapul bine garnisit cu așternuturi.

Beth se afla acolo, aranjând teancurile albe ca zăpada pe rafturi și nemaiputând de fericire la minunatul aranjament. Toate trei izbucniră în râs la vorbele lui Meg, pentru că acel dulap cu așternuturi era o glumă. Vedeți voi, după ce spusese că, dacă Meg se mărită cu „Brooke ăla”, nu-i va da niciun bănuț din averea ei, mătușa March se văzuse în impas când timpul îi potolise mânia și o făcuse să-și regrete jurământul. Nu-și călcase în viața ei cuvântul și se gândea intens cum să procedeze, dar, în final, făcu un plan care putea să o mulțumească. Doamna Carrol, mama lui Florence, primi comandă să cumpere, să croiască și să brodeze o cantitate generoasă de așternuturi și fețe de masă și să le trimită ca din partea ei, ceea ce și făcu, dar secretul se află în cele din urmă, spre încântarea familiei, deși mătușa March se străduise din răspuțuri să pară că nu știe nimic și insistase că ea, una, nu putea să dea nimic altceva decât perlele demodate demult promise primei mirese.

— Un gust de gospodină de care mă bucur. Am avut o prietenă care și-a început casa cu șase cearșafuri, dar avea

vase pentru spălătul mâinilor pentru musafiri, iar asta o mulțimea, spuse doamna March, bătând ușor fețele de masă din damasc, într-un gest de apreciere feminină a fineții acestora.

— Eu nu am nici măcar un vas pentru spălătul mâinilor, dar am așternuturi care or să-mi ajungă toată viața, spuse Hannah.

Și Meg părea destul de mulțumită, și chiar era.

Un tânăr înalt, cu umeri lați, tuns, cu o pălărie ca un lighean și o haină largă, venea alergând în grabă mare. Sări peste gardul mic fără a se mai opri să deschidă poarta și se îndreptă spre doamna March cu mâinile întinse și cu un „Am venit, mamă! Da, e totul bine!” rostit din toată inima.

Ultimele cuvinte erau un răspuns la privirea pe care i-o aruncase doamna mai în vârstă, o privire întrebătoare pe care frumoșii ochi o înfruntară cu atâta sinceritate că mičuța ceremonie luă sfârșit, ca de obicei, cu un sărut matern.

— Pentru doamna John Brooke, cu felicitări și complimente de la fabricant! Fii binecuvântată, Beth! Ce spectacol înviorător ești tu, Jo! Amy, devii prea drăguță pentru o doamnă singură!

În timp ce vorbea, Laurie îi dădu lui Meg un pachet învelit în hârtie maro, trase de funda din păr a lui Beth, se holbă la șorțulețul cu bavețică al lui Jo și căzu într-o atitudine de extaz prefăcut în fața lui Amy, apoi le strânse mâinile tuturor și începură să discute.

— Unde este John? întrebă Meg îngrijorată.

— S-a oprit să ia permisul pentru căsătorie pentru mâine, doamna mea.

— Cine a câștigat ultimul meci, Teddy? întrebă Jo, care, în ciuda celor 19 ani ai săi, încă mai era interesată de sporturile jucate de bărbați.

— Noi, bineînțeles. Aș fi vrut să fii acolo să vezi!

— Ce mai face încântătoarea domnișoară Randal? întrebă Amy cu un surâs plin de aluzii.

— Mai crudă ca niciodată. Nu vezi că nu mai pot de dorul ei? zise Laurie și se plesni peste pieptul lat, scoțând apoi un suspin melodramatic.

— Care-i ultima poantă? Desfă pachetul să vedem, Meg! spuse Beth, trăgând cu ochiul la pachețelul noduros.

— E ceva bun de avut în casă contra hoților și a focului, comentă Laurie în timp ce scoase la iveală o răpăitoare în hohotele de râs ale fetelor.

— Ori de câte ori John e plecat și ți se face frică, doamnă Meg, agită asta la fereastra din față și vei trezi tot cartierul într-o clipită! Minunat, nu-i așa?

Zicând acestea, Laurie le exemplifică puterile obiectului, ceea ce le făcu să-și acopere urechile.

— Țsta-i recunoștința ta! Și, dacă tot veni vorba de recunoștință, trebuie să-ți precizez că trebuie să-i mulțumești Hannei că ți-a salvat tortul de nuntă de la distrugere. Am văzut cum îl aduceau la voi în casă când veneam încoace și, dacă nu l-ar fi apărat cu toată bărbăția, aș fi intrat în el, pentru că arăta deosebit de pufos.

— Mă întreb dacă o să crești vreodată, Laurie! spuse Meg cu un ton de femeie măritată.

— Fac tot ce pot, doamnă, dar nu cred că voi mai crește cine știe cât, mă tem, pentru că aproape doi metri e cam tot ce poate obține un bărbat în aceste vremuri degenerare, îi răspunse tânărul domn, al cărui cap ajungea aproape la micul candelabru. Îmi închipui că ar fi o profanare să mănânc ceva din aceste vase curate lună și, cum mi-e teribil de foame, propun să suspendăm ședința, adăugă el imediat.

— Mama și cu mine îl așteptăm pe John. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, spuse Meg forfotind de colo-colo.

— Beth și cu mine mergem la Kitty Bryant să mai luăm niște flori pentru mâine, adăugă Amy, punându-și o pălărie viu colorată peste buclele ei minunate și bucurându-se de efect ca toți ceilalți.

— Haide, Jo, nu-ți părăsi tovarășul! Sunt în așa o stare de extenuare că nu pot să ajung acasă de unul singur. Nu-ți scoate șorțul, orice ai face; în mod ciudat, îți vine bine, spuse Laurie în timp ce Jo și-l îndesa în buzunarul ei încăpător și îi întindea mâna să-l ajute pe treptele șubrede.

— Acum, Teddy, vreau să vorbesc foarte serios cu tine cu privire la ziua de mâine, începu Jo în timp ce se plimbau împreună. Trebuie să-mi promiți că o să te porți cum se cuvine, că n-o să faci farse și că n-o să ne strici socotelile.

— Nici măcar o farsă.

— Și nici să nu spui glume când ar trebui să fii serios.

— Nu fac niciodată așa ceva. Tu faci asta!

— Și te implor să nu te uiți la mine în timpul ceremoniei! O să mă apuce râsul dacă o faci.

— N-ai să mă vezi; ai să plângi atât de tare că o ceață groasă în jurul tău îți va obscura vederea!

— Nu plâng decât pentru mari nenorociri.

— Cum ar fi un prieten care pleacă la colegiu, ai? i-o tăie Laurie cu un râs sugestiv.

— Nu te împăuna! Am suspinat un pic să le țin hangul fetelor.

— Exact! Știi ce, Jo, cum e bunicul săptămâna asta? Destul de amabil?

— Foarte. Da' de ce, ai dat de vreo belea și vrei să știi cum o să primească vestea?

— Haide, Jo, crezi că m-aș uita în ochii mamei tale și i-aș spune că totul este în ordine dacă n-ar fi așa? zise Laurie, care apoi se opri brusc cu un aer jignit.

— Nu, nu cred!

— Atunci, nu mai fi așa de suspicioasă! Vreau doar să-i cer niște bani, spuse Laurie reluându-și plimbarea, calmat de tonul ei sincer.

— Cheltuiești foarte mulți bani, Teddy.

— Să fii tu sănătoasă; dacă nu-i cheltuiesc eu, se cheltuiesc ei singuri cumva și dispar înainte de a ști unde sunt.

— Ești atât de darnic și de bun la inimă că împrumuți pe toată lumea și nu ești în stare să spui nu nimănui. Am auzit de Henshaw și de ceea ce ai făcut pentru el. Dacă așa arunci mereu cu banii, nu te învinuiește nimeni, îi spuse Jo cu căldură.

— Ei, a făcut din țânțar armăsar. N-ai fi vrut să-l las pe băiatul ăla de treabă să se omoare muncind pentru că nu avea niciun pic de ajutor, când el valorează cât o duzină de leneși ca noi, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, dar nu văd rostul pentru care ai 17 sacouri, un număr infinit de cravate și o pălărie nouă de fiecare dată când treci pe acasă. Credeam că ai trecut de perioada de crai, dar din în când mai iese la iveală. Acum e la modă să arăți hidos, să-ți faci părul ca o perie de frecat, să porți haine strâmte, mănuși portocalii și pantofi cu botul pătrat. Dacă erau niște urâtenii ieftine, nu spuneam nimic, dar costă la fel de mult ca toate celelalte lucruri și nu sunt mulțumită absolut deloc.

Laurie își lăsă capul pe spate și râse din toată inima de acest atac, că îi căzu pălăria, iar Jo i-o călcă în picioare, insultă care îi oferī lui șansa să vorbească pe larg despre avantajele unui costum făcut de mântuială în timp ce-și împăturea pălăria maltratată și o îndesa în buzunar.

— Nu mă mai bate la cap, ai inimă! Îmi ajunge ce primesc toată săptămâna și vreau să mă simt bine când vin acasă. Am să mă gătesc indiferent de preț pentru mâine și am să fiu prezentabil pentru prietenii mei.

— Te las în pace numai dacă îți lași părul să crească. Nu sunt eu vreo aristocrată, dar mă opun să fiu văzută în compania unuia care arată ca un boxer, comentă Jo cu severitate.

— Stilul acesta fără pretenții promovează studiul, de asta l-am adoptat, răspunse Laurie, care sigur nu putea fi acuzat de vanitate sacrificându-și din propria-i voință buclele frumoase pentru o freză țepoasă de jumătate de centimetru. Apropo, Jo, cred că micul Parker este înnebunit după Amy. Vorbește tot timpul despre ea, scrie poezii și merge ca un somnambul de colo-colo într-un fel care dă foarte tare de bănuīt. Mai bine și-ar ucide pasiunea din fașă, nu-i așa? adăugă Laurie cu un ton confidențial, de frate mai mare, după o scurtă tăcere.

— Evident că da. Nu mai vrem alte nunți în familie în anii ce vin. Doamne, Dumnezeuule, la ce se gândesc copiii ăștia! zise Jo și păru atât de scandalizată, de parcă Amy și Parker n-ar fi fost încă adolescenți.

— Creștem repede și nu știu unde o să ajungem, doamna mea. Acum ești doar un copil mic, dar o să-ți vină rândul, Jo, și o să ne lași plângând, spuse Laurie, clătīnând din cap la aceste vremuri degenerate.

— Nu-ți face griji! Eu nu sunt genul agreabil. Pe mine nu mă vrea nimeni, și asta este o ușurare, pentru că în fiecare familie trebuie să fie și câte o fată bătrână.

— Nu dai nimănui nicio șansă, spuse Laurie privind într-o parte și având o culoare mai intensă ca de obicei pe fața lui arsă de soare. Nu-ți arăți nimănui latura sensibilă și dacă vreun tip o observă din greșeală și îți arată că te place, îl tratezi cum îl trata doamna Gummidge¹ pe iubitul ei, arunci cu apă rece după el și devii atât de dificilă că nimeni nu îndrăznește să te atingă sau măcar să se uite la tine.

— Nu-mi plac lucrurile de acest fel. Sunt prea ocupată să-mi pierd vremea cu asemenea prostii și cred că e îngrozitor să desparți astfel familiile. Acum te rog să nu mai spui nimic pe tema asta! Nunta lui Meg ne-a sucit tuturor mințile și nu mai vorbim decât despre dragoste și alte asemenea absurdități. Nu vreau să mă enervez, așa că haide să schimbăm subiectul! zise Jo, care păru mai pregătită ca oricând să arunce cu apă rece la cea mai mică provocare.

Oricare i-ar fi fost sentimentele, Laurie și le înăbuși cu un fluierat lung și jos și cu temuta predicție când se despărteau la poartă:

— Ține minte ce-ți spun, Jo! O să-ți vină rândul!

1. Personaj posac și plângăcios din romanul *David Copperfield* de Charles Dickens. Tipul femeii mereu nemulțumite (n. tr.).

Cuprins

CAPITOLUL XXIV <i>Bârfe</i>	5
CAPITOLUL XXV <i>Prima nuntă</i>	22
CAPITOLUL XXVI <i>Încercări artistice</i>	32
CAPITOLUL XXVII <i>Lecții literare</i>	47
CAPITOLUL XXVIII <i>Experiențe domestice</i>	58
CAPITOLUL XXIX <i>Vizite</i>	80
CAPITOLUL XXX <i>Consecințe</i>	98
CAPITOLUL XXXI <i>Correspondența noastră din străinătate</i> . .	114
CAPITOLUL XXXII <i>Necazuri din dragoste</i>	129
CAPITOLUL XXXIII <i>Jurnalul lui Jo</i>	146
CAPITOLUL XXXIV <i>Un prieten</i>	165
CAPITOLUL XXXV <i>Durerea inimii</i>	187
CAPITOLUL XXXVI <i>Secretul lui Beth</i>	203
CAPITOLUL XXXVII <i>Noi impresii</i>	212
CAPITOLUL XXXVIII <i>La păstrare</i>	229
CAPITOLUL XXXIX <i>Laurence cel Leneș</i>	247
CAPITOLUL XL <i>Valea umbrelor</i>	266
CAPITOLUL XLI <i>Învățând uitarea</i>	275

O CARTE CLASICĂ ECRANIZATĂ
CU FIDELITATE ÎNTR-UN FILM DE NEUITAT

*„Cred cu tărie
că familia este
cel mai frumos lucru
de pe lume!”*

— JO MARCH

ISBN: 978-606-088-780-5

ISBN: 978-606-088-778-2

9 786060 887782

www.edituracorint.ro